

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησία δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζου τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Σεπτεμβρίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 41

Ἡ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σταμάτησε καὶ γνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ
Τόμ. Ἐφτασε γρήγορα στὴν
καλύβα τοῦ σκλάβου, καὶ
σηκώνοντας τὴ μαγκούρα
του, φώναξε ἄγρια :

— Κλεῖς τὸ στόμα σου
παλιαράπη ! Ποῖς σοῦ δώ-
σε τὴν ἄδεια νὰ φωνάζεις
τὴν ὥρα, ποῦ πρέπει νὰ
κοιμᾶσαι ; Πήγαινε γρήγο-
ρα νὰ κοιμηθῇς !

— Ναί, Μάσσα, ἀποκρί-
θηκε ὁ Τόμ καὶ σηκώθηκε
γιὰ νὰ μπεῖ μέσα στὴν κα-
λύβα του.

Ἡ ἡρεμία του ἐρέθισε
τὸ Λεγκρή. Πλησίασε καὶ
χτύπησε μὲ λύσσα τὸν δυσ-
τυχισμένο σκλάβο στὸ κε-
φάλι καὶ στοὺς ὤμους.

— Γιὰ νὰ ἴδουμε, θὰ μοῦ
κάνεις καὶ τώρα τὸ χαρού-
μενο ; ! τοῦ εἶπε.

Ἀλλὰ τὰ χτυπήματα ἔ-
πεφταν τώρα πάνω στὸ
κορμί καὶ δὲν ἔφταναν ὡς
μέσα στὴν καρδιά. Ὁ Τόμ
ἔμεινε πάλι ἡσυχος κι' ὑ-
ποταγμένος, κι' ὁ Λεγ-
κρή κατάλαβε ὅτι ἡ δύ-
ναμή του δὲν ἦταν ἱκανὴ
νὰ ὑποτάξῃ αὐτὸν τὸν ἄν-
θρωπο.

Καθὼς εἶδε τὸν Τόμ νὰ
γυρίζει πάντα γαλήνιος
στὴν καλύβα του, μιὰ ἀ-
στραπή πέρασε τὴ διε-
φθαρμένη ψυχὴ του καὶ
φώτισε τὴ συνείδησή του.
Κατάλαβε ὅτι ἀνάμεσα σ'
αὐτὸν καὶ στὸ θῆμα του
στεκόταν ὁ Θεός, καὶ τότε
ὁ ἄθλιος βλαστήμησε τὸ
Θεό. Καὶ εἶδε πάλι μὲ λύ-
σσα ὅτι καμμιὰ ταπείνωση, καμμιὰ ἀδι-
κία, κανέναν πόνο δὲν ἦταν δυνατό νὰ

σα ὅτι καμμιὰ ταπείνωση, καμμιὰ ἀδι-
κία, κανέναν πόνο δὲν ἦταν δυνατό νὰ

«Αποφάσισα, στὸ λέω πάλι, νὰ σὲ σκοτώσω !»

λυγίσουν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποῦ τὸν
σκέπαζε μὲ τὸν ἥσκιο τοῦ ὁ Θεός !

Ἡ ψυχὴ τοῦ Τόμ ξεχείλιζε ἀπὸ συμ-
πόνια γιὰ τοὺς δυστυχισμένους τοὺς συν-
τρόφους του, καὶ ὅταν ἔβρισκε εὐκαιρία
πάνω στὶς δύσκολες ὥρες τῆς δουλειᾶς,

προσπαθοῦσε νὰ βοηθεῖ
τοὺς πιδ ἀδύνατους καὶ
τοὺς πιδ ἀπελπισμένους.

Τὰ φτωχὰ κι' ἀποκτη-
νωμένα ἐκεῖνα πλάσματα
δὲν κατάλαβαν στὴν ἀρχὴ
τὴ διαγωγὴ του, ἀλλὰ σι-
γά-σιγά ἄρχισε νὰ σαλεύει
μέσα τους κάποια χορδὴ,
ποῦ ὡς τὰ τώρα δὲν εἶχε
ἰσχύσει. Σιγὰ κι' ἀνεπαί-
σθητα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
ὁ ἐξαιρετικὸς, ποῦ ἦταν
πάντα ἡσυχος κι' ἀμίλη-
τος, ποῦ ἦταν πάντα ἑτοι-
μος νὰ σηκώνει τὸ φορτίο
ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δίχως
ποτέ νὰ ζητήσῃ μιὰ βοή-
θεια γιὰ τὸν ἑαυτό του,
ποῦ στεκόταν πάντα παρά-
μερα, κι' ἐρχόταν τελευταῖος
στὴ διανομὴ τῶν τροφίμων
κι' ἔπαιρνε τὸ λιγώτερο κι'
ἔμως ἦταν πάντα πρόθυ-
μος νὰ μοιραστῇ μὲ τοὺς
ἄλλους αὐτὸ τὸ λίγο — ὁ
ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ μέσα
στὶς ψυχρὲς νύχτες τοῦ
χειμῶνα ἔδινε τὴ μοναδι-
κὴ κουβέρτα του σὲ καμ-
μιὰ ἄρρωστη γυναῖκα ποῦ
γέμιζε τὰ πανέρια τῶν ἀ-
δυνάτων, κινδυνεύοντας ν'
ἀφίσει τὸ δικό του ἀδεια-
νό, ποῦ ὑπέμενε τὴν κα-
ταδίωξιν τοῦ τυράννου
του, δίχως ποτέ νὰ τοῦ
ξεφύγει μιὰ βλαστήμια ἢ
μιὰ βαρυγγωμιὰ — ὁ ἄνθρω-
πος αὐτὸς ἄρχισε σιγὰ-σι-
γά νὰ σκῇ μιὰ παράδο-
ξιν ἐπίδρασιν ἀπάνω τους.
Ὅταν λιγότεφε κάπως

ή δουλειά κι' έμεναν ελεύθεροι την Κυριακή, μαζώνονταν όλοι τριγύρω του και τόν άκουγαν να τους μιλεί για τόν 'Ιησού Χριστό. 'Ο Λεγκρή πολλές φορές τους είχε διατάξει να διαλυθούν, αλλά πάντα έβρισκαν μιὰ ευκαιρία να μαζευτούν πάλι κρυφά και ν' άκούσουν τὰ παρήγορα λόγια, πού μιλούσαν για 'Έναν λυτρωτή, για 'Έναν πού συμπονοῦσε τούς δυστυχισμένους, τούς έρημους και τούς όρφανούς!

Η φτωχή σκιάδα, πού κόντευε να χάσει την πίστη της από τὰ πολλά βάζα, αίστάνθηκε την ψυχή της να ζωηρεύει από τὰ λόγια αὐτῆς 'Ελπίδας και τῆς Παρηγοριᾶς. Κι' ἡ ἴδια ἡ Κάσσου, πού είχε γίνει πιὰ δόλοτα άπιστη, αίσθανόταν τώρα κάποια γαλήνη στην ψυχή της και κάποιο μυστικό φῶς να φωτίζει τὴ σκέψη της.

Η Κάσσου, μέσα στη μεγάλη και βαθεία άπελπισία της, είχε αποφασίσει να εκδικηθεῖ τὸν τύραννό της, όποτε θὰ τῆς τύχαινε ἡ ευκαιρία.

Μιά νύχτα, τὴν ὥρα πού όλοι κοιμόνταν στίς καλύδες τους, ὁ Τόμ είδε άξαφνα τὸ πρόσωπο τῆς Κάσσου στὸ άνοιγμα πού χρησίμευε για παράθυρο. Τοῦκανε νόημα να πάει κοντά της.

Στὸ φῶς τῆς σελήνης, ὁ Τόμ παρατήρησε ὅτι τὰ μαύρα μάτια τῆς Κάσσου έλαμπαν μ' ἓνα παράξενο φῶς, ἐνῶ τὸν ρωτοῦσε με σιγανή φωνή:

— Τόμ, θέλεις να ελευθερωθεῖς;

— Θα γίνει κι' αὐτό, μίς, όταν τὸ θελήσει ὁ Θεός.

— Μπορείς να ελευθερωθεῖς κι' απόψε, είπε ζωηρὰ ἡ Κάσσου. 'Έλα μαζί μου.

— 'Ο Τόμ δίστασε.

— 'Έλα! τοῦ ξανάπε σιγά-σιγά, κοιτάζοντάς τον στὰ μάτια. 'Έλα! Κοιμάται βαθεία τώρα και δύσκολα θὰ ξυπνήσει. 'Η πόρτα εἶν' άνοιχτή. Θὰ σοῦ δείξω τὸ δρόμο για να μπεις. Θὰ βρεῖς μέσα ἓναν μπαλντά, πού τὸν ἔχω άφίσει μέσα ἐπίτηδες... 'Αν είχα δύναμη, θὰ τὰ ἔκανα ὅλ' αὐτὰ μοναχῆ μου. 'Έλα.

— 'Οχι, μίς, αὐτὸ δὲ θὰ τὸ κάμω ἐγώ! άπάντησε ὁ Τόμ, πολεμώντας ν' άντισταθεῖ, ἐνῶ ἔκείνη τὸν τραβοῦσε με ὅλα της τὰ δυνατά.

— Μὰ συλλογίσου λοιπόν ὅλ' αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα πλάσματα, πού μπορείς να τὰ ελευθερώσεις! Θὰ φύγουμε από τούς έρημους κάμπους και θὰ βρούμε ἓνα μέρος, όπου να ζήσουμε σάν άνθρωποι. 'Ετσι ἔκαμαν κι' ἄλλοι. 'Οπου ἄλλοι, θὰ εἶναι καλύτερ' από δῶ!

— 'Οχι, άπάντησε πάλι σταθερὰ ὁ Τόμ. 'Από ἓνα κακὸ ποτὲ δὲ μπορεί να βγεῖ ἓνα καλὸ.

— Τότε θὰ τὸ κάμω μοναχῆ μου! είπε ἡ Κάσσου κι' ἔκαμε ν' απομακρυνθεῖ.

— 'Οχι, μίς Κάσσου, είπε ὁ Τόμ πέφτοντας στὰ πόδια της, στ' ὄνομα τοῦ

Θεοῦ, πού πέθανε για μᾶς, μὴ δώσετε τὴν ψυχή σας στὰ χέρια τοῦ Σατανᾶ! 'Ο Κύριος δὲ μᾶς διδάσκει να εκδικιόμαστε. Πρέπει να υπομένουμε και να προσδοκάμε τὴν ἀπολύτρωση!

— Να υπομένω! είπε ἡ Κάσσου. 'Αρκετὰ δὲν υπομένω ὡς τὰ τώρα. Και τί δὲν ὑπόφερα και τί δὲ γνώρισα! Κοίταξε τί ὑποφέρουν ὅλ' αὐτὰ τὰ φτωχὰ πλάσματα, πού βλέπεις τριγύρω σου! Πρέπει να τὸ κάμω, εἶναι χρέος μου! 'Ηρθε ἡ ὥρα του πιὰ, θὰ τοῦ χύσω τὸ αἷμα!

— 'Οχι, ὅχι, φώναξε ὁ Τόμ, ὅχι, φτωχὸ πλάσμα πού σὲ κυριεύει ὁ Διάβολος. 'Ο Κύριος δὲν ἔχυσε τὸ αἷμα τῶν άλλων, αλλά τὸ δικό του μόνο, για μᾶς και για τούς ἔχθρούς του. 'Ο Θεός να σὲ φωτίσει και να σὲ γλυτώσει από τὴν ἁμαρτία αὐτῆ!

Η ἐπιμονή του, ἡ γλύκα τῆς φωνῆς του και τὰ δάκρυά του ἦταν σὰ δροσιστική αὔρα για τὸ ἐρεθισμένο πνεῦμα τῆς γυναίκας, πού βιάδιζε πρὸς τὸ ἔγκλημα. Τὰ μάτια της ἔχασαν ξαφνικά τὴν ἄγρια λάμψη τους και ψύχρυσε:

— Δὲ σοῦ τὸ εἶχα πεί ὅτι κακὰ πνεῦμα με κυνηγοῦν; 'Α, μπάρμπα-Τόμ! 'Εγὼ δὲν ἔχω πιὰ τὴ δύναμη να προσηυχθῶ. Δὲν ἔχω προσευχηθεῖ από τὸν καιρὸ πού πούλησαν τὰ παιδιὰ μου. Κι' ὅταν πάω να προσευχηθῶ, νοιώθω τὴν ψυχή μου γεμάτη μίσος και δίψα για ἐκδίκηση.

— Δυστυχισμένο πλάσμα, είπε ὁ Τόμ με συμπόνια. 'Ο Σατανᾶς ἤθελε να σὲ σπρώξει στην ἁμαρτία. Γύρισε στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, πού παρηγορεῖ ὅλους τούς ἀπελπισμένους.

Η Κάσσου δὲν μιλοῦσε. Δάκρυα φάνηκαν να κυλοῦν από τὰ χαμηλωμένα της μάτια.

— Δὲ θὰ μπορούσκατε να φύγετε από 'δῶ, σὺ κι' ἡ 'Εμμελίνα, δίχως να χύσετε αἷμα; τὴ ρώτησε ὕστερα από λίγες στιγμές.

— Θάρρῆτε και σὺ μαζί μας, μπάρμπα-Τόμ;

— 'Οχι. Να ἦταν ἄλλη φορά, θάρρομαι. Τώρα ὅμως ὁ Κύριος μοῦ ἔχει ἀναθέσει μιὰν ἀποστολή ἀνάμεσα στὰ φτωχὰ αὐτὰ πλάσματα. Θὰ μείνω και θὰ κρατήσω τὸ σταυρό μου ἔως τὸ τέλος. Για σὰς εἶναι ἄλλο πράγμα, πρέπει να φύγετε.

— Δὲν ξέρω ἄλλο δρόμο για να φθάσουμε στην ελευθερία, παρὰ μόνο τὸν τάφο, είπε ἡ Κάσσου. Και τὸ πιὸ φτωχὸ ζῶο, και τὸ πιὸ μικρὸ πουλι ἔχει τὴ φωλιά του. 'Ακόμα και τὰ φίδια και τὰ έντομα ἔχουν μιὰ τρύπα, όπου μπορούν να κοιμηθοῦν ἤσυχα. Για μᾶς ὅμως δὲν ὑπάρχει πουθενὰ καταφυγή. 'Οπου και ὑπάρχει, τὰ σκυλιὰ του θὰ μᾶς κυνηγὰ πᾶμε, τὰ σκυλιὰ του θὰ μᾶς κυνηγῇσιν και θὰ μᾶς βροῦν. Ποῦ να πάμε λοιπόν;

— 'Ο Τόμ σῶπασε κάμποσες στιγμές κι' ὕστερα είπε:

— 'Εκείνος πού ἔσωσε τὸ Δανιήλ από τὸ στόμα τῶν λιονταριῶν και τὰ παιδιὰ από τὴν κάμινω, 'Εκείνος πού περπάτησε πάνω στὰ κύματα και ἐπράυνε τὴ λύσσα τῶν ανέμων, 'Εκείνος ἔχει τὴ δύναμη να σὰς ελευθερώσει. Δοκιμάστε κι' ἔχετε τίς ἐλπίδες σας στὸ Θεό.

Κάτι πού μᾶς φαίνεται για πολὺν καιρὸ ἀκατόρθωτο, ξαφνικά φωτίζεται με ἓνα παράξενο φῶς και γίνεται μονομᾶς εὐκολο και κατορθωτό.

Η Κάσσου είχε λογαριάσει πολλές φορές ὅλα τὰ μέσα και τὰ είχε βρεῖ ὅλα ἀκατόρθωτα. Τὴ στιγμή ὅμως αὐτῇ, ἡ ψυχή της είχε ζωογονηθεῖ από τὴν ξαφνική ἐλπίδα και ἡ φυγή τῆς φαινόταν ἀπλή κι' εὐκολη.

— Μπαρμπα-Τόμ, θὰ φύγουμε! είπε ξαφνικά.

— 'Αμήν! ἀποκρίθηκε ὁ Τόμ. 'Ο Θεός ἂς εἶναι μαζί σας.

Στὸ σπῆτι τοῦ Λεγκρή, κάτω από τὴ στέγη, ἦταν μιὰ σοφίτα γεμάτη παλιοσανίδες και σπασμένα ἐπιπλα. Τώρα και κάμποσα χρόνια, μιὰ σκιάδα πού είχε πέσει στὴ δυσμένεια τοῦ Λεγκρή, είχε κλειστεῖ ἐκεῖ μέσα για κάμποσες βδομάδες. Τί είχε ἀπογίνει ἄραγε; Οἱ μαῦροι διηγόνταν σιγά-σιγά ὅτι τὸ σῶμα της τὸ σήκωσαν από κεῖ μόνο για να τὸ θάψουν. Κι' από τότε ἔλεγαν πὼς κάθε νύχτα ἀκούγονταν στὴ σοφίτα δυνατὰ χτυπήματα, μαζί με φωνές κι' ἀναστεναγμούς. Κι' ὅλοι συνήθιζαν ν' ἀποφεύγουν να περνοῦν από τὴ σκάλα τῆς σοφίτας, καθὼς κι' από τὸ διέδρομο πού ὀδηγοῦσε ἐκεῖ.

Ξαφνικά εἶχ' ἔρθει στὸ νοῦ τῆς Κάσσου ἡ ἰδέα να ἐπωφεληθεῖ από τὴν δεισιδαιμονία και τὸ φόβο πού αίσθανόταν ὁ Λεγκρή, και να τὰ χρησιμοποιήσει για να ἐπιτύχει τὴ φυγή της.

Τὸ δωμάτιό της ἦταν ἀκριβῶς από κάτω από τὴ σοφίτα. Μιὰ μέρα, δίχως να ρωτήσει τὸ Λεγκρή, φώναξε τούς μαῦρους και τούς ἔβαλε να μετακομίσουν τὰ πράγματά της σὲ ἄλλο δωμάτιο, πολὺ μακρινὸ. 'Απάνω στὴ φασαρία αὐτῇ, ἔφτασε κι' ὁ Λεγκρή πού γύριζε από τὰ χωράφια.

— Τί τρέχει, Κάσσου; ρώτησε. Τί ἄνεμος φυσᾷ σήμερα ἔδῳ μέσα;

— 'Αλλάζω δωμάτιο, ἀποκρίθηκε ἡ Κάσσου.

— Και γιατί, παρακαλῶ;

— Γιατί ἔτσι μ' ἀρέσει.

— 'Ο διάβολος να πάρει τὸ «ἔτσι σ' ἀρέσει»! Πές μου, γιατί ἀλλάζεις;

— Γιατί ἔχω χάσει τὸν ὕπνο μου δῶ μέσα.

— Τὸν ὕπνο σου; Και ποῖος σ' ἐμποδίζει να κοιμηθεῖς;

— 'Αν ἐπιμένετε, θὰ σὰς τὸ πῶ.

— Να μοῦ τὸ πείς!

— Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί γίνεται κεῖ πάνω, είπε δείχνοντας τὴ σοφίτα. Κλάμματα, στεναγμοί, βρόντοι, από τὰ μέσα νυχτα ὡς τὸ πρωῒ...

— 'Ο Λεγκρή τὰράχτηκε ξαφνικά, ἀλλὰ πολέμησε να τὸ κρύψει:

— Τί 'ν' αὐτὰ πού λές! είπε, κάνοντας πὼς γελοῦσε. Και ποῖος εἶναι στὴ σοφίτα;

Η Κάσσου τοῦρριξε μιὰ διαπεραστική ματιά, πού τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχίσει.

— Σεῖς με ρωτᾶτε ποῖος εἶναι στὴ σοφίτα; τοῦ είπε. Σεῖς πρέπει να μᾶς τὸ πῆτε αὐτό!

— 'Ο Λεγκρή ἔσπασε τότε σὲ βλαστήμιες και τὴ χτύπησε με τὸ μαστίγιό του. 'Εκείνη ὅμως ἔξφυγε και τοῦ φώναξε από μακριά:

— Δοκιμάστε να κοιμηθεῖτε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο και θὰ μάθετε ποῖος εἶναι κεῖ πάνω!

Και κλειδῶθηκε στὴν καινούρια κάμαρά της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ

Φεύγει τὸ λαμπρὸ τ' ἄμαξι στὴ βαθύσκια δημοσιά και στὸ ἡλιόγερο, χρυσά, στράφτουν πέταλα δεκάξη.

Ἀπ' τὸ διάστημα τ' ὀλοῖσο, σκόρπια φύλλα συρφετός κι' ὁ φαιδρὸς ὁ κουρνιαχτός ξεσηκώθηκαν ξοπίσω...

Κ' οἱ Βασιλοπούλες, ταίρια, μέσα, πάνω, ἓνα σωρὸ — σάν πρὸς ἄφαντο νερὸ ἔξωθε κρεμοῦν τὰ χέρια,

σάν πρὸς τὴν πηγὴ πού τρέχει ἀπ' τὰ χεῖλη τους μ' ὄρμη, και δροσιά, για μιὰ στιγμή, τὴν ἀκοή μας περιβρέχει.

Μπρὸς ἀνάστροφα, τὰ σκιαδία, κύκλοι, ἀνοίξαν, φωτός κ' ἦταν στὰ μαλλιά σωστὸ βίος για τῆς χαρᾶς τὰ χάδια.

Πρόσωπα εἶχαν ἀλλαγμένα ἀπ' τ' ἄθῶα ξεφωνητά, και στηλώναν ἀνοιχτὰ βαθεῖα μάτια δοξασμένα!

Κεῖ σὲ κάποιο σταυροδρόμι ἐσκοντάφανε οἱ τροχοί, κι' ὅλο πρὸς τὴν ἐξοχὴ ἔφευγε τ' ἄμαξι ἀκόμη,

πρὸς τῶν κάμπων νὰ τίς βγάλει τὰ μουχρώματα, μαβιά, σ' ἐρημιές, δεξιὰ, ξερβά, κι' ὅθε ἡ μοναξιά ἡ μεγάλη...

Και στερνά, στὴ χρυσοσκόνη, πού ἔλαμψε ὅλη περισσὰ τοῦ ἁμαξιοῦ ἡ ἀρματοσιά, — λές, στὸ πισινὸ τὸ ἀξόνι,

σὰ χωμένος σὲ στασίδι, Φαῦνος πρᾶος και γελαστός λές κι' αἰλοῦσε, καθιστός, τὴν εὐχή: «καλὸ ταξίδι».

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Τ' ΑΡΚΟΥΔΑΚΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΓ'.

— 'Η 'Επιθεώρηση! 'Η 'Επιθεώρηση!

Ἄλλη μεγάλη γιορτὴ γι' ἀγάπη τῶν μικρῶν Προσκόπων.

Ὁ βασιλιάς Λέοντας ὁ Χιλιστός Πρῶτος ἀποφασίσε να ἐπιθεωρήσῃ ὁ ἴδιος τὸ σῶμα τῶν Προσκόπων, κι' ὅρισε, γι' αὐτὴ τὴν τελετὴ, τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς και τὴν Πλατεία τῶν Παροπηγμάτων.

Και πάλι ἀναστατώθηκαν οἱ Ζωουπολίτες. Μικροὶ και μεγάλοι, ἔτρεξαν από τὰ χαράματα για να πιάσουν θέση στὴν πλατεία. Στίς ἐννιά παρὰ τέταρτο ἔφτασαν οἱ Πρόσκοποι με τὸν ἀρχηγό τους, τὴ σημαία τους, τούς σαλπικτές τους, και παρατάχτηκαν στὴ μέση τῆς πλατείας, πού δὲν χωροῦσε πιὰ οὔτε βελόνα. Στίς ἐννιά ἀκριβῶς, ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἄρχισε να παίξῃ τὸ βασιλικὸ χαιρετισμό. Συγχρόνως ἔφτασε και στάθηκε στὴν πλατεία ἡ βασιλικὴ συνοδεία με αὐτοκίνητα.

Στὸ πρωτο καθόταν ὁ βασιλιάς με μικρὴ στολὴ στρατηγοῦ. Στὸ πλάι του εἶχε τὴν ὀραία βασιλοπούλα στὰ κάτασπρα. Στὸ δεύτερο αὐτοκίνητο ἦταν ὁ πρίγκιπας Λιονταρῆς, ὁ ἐπιτελάρχης, με τὴν κυρία του. Και στᾶλλα οἱ ὑπασιπιστές κι' οἱ αὐλικοί.

Ὁ βασιλιάς κατέβηκε και στάθηκε πάνω σὲ μιὰ μικρὴ ἐξέδρα. Οἱ ἄλλοι

ἔμειναν σταῦτοκίνητα. Κι' ἄρχισε ἡ παρέλαση με τὰ ταμπούλα και τίς σάλπιγγες. Μπροστὰ ὁ ἀρχηγός, πλάι του ὁ σημαιοφόρος και κατόπι οἱ Πρόσκοποι κατὰ τεράδες. Περνώντας, ζητωκραύαζαν τὸ βασιλιά, πού τούς χαιρετοῦσε στρατιωτικά και τούς χαμογελοῦσε πατρικά. Φαινόταν κατευχρηστημένος. Μὰ κι' ὅλοι οἱ Ζωουπολίτες ἐθαύμαζαν τὸ ὄρατο παράστημα και τὸ κανονικὸ βῆμα τῶν Προσκόπων, πού ἔμοιαζαν μ' ἀληθινὰ στρατιώτια.

Χειροκροτήματα, ζητωκραυγές, ἐνθουσιασμένη ἦταν ἡ βασιλοπούλα. Γελαστή, χαιρετοῦσε τούς Προσκόπους και με τὰ δύο της χέρια, και τοῦ μικροῦ Ἀρκουδοπούλακη τοῦ πέταξε κι' ἓνα λουλούδι. Ποῖος τὴ χάριε του!

Μετὰ τὴν παρέλαση, ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἔπαιξε τὸν ἐθνικὸ ὕμνο, ὁ βασιλιάς ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ κ. Ἀρκουδάκη κι' ἡ γιορτὴ τελείωσε.

— Να μᾶς ζήσουν τὰ καλὰ μᾶς παιδιὰ! ἔλεγαν γυρίζοντας στὰ σπίτια τους οἱ Ζωουπολίτες. Και να τὰ ξαναῖδοῦμε τοῦ χρόνου μεγαλότερα και καλύτερα!

— Ναί! ναί! Και τοῦ χρόνου!

Ἔτσι καθιερώθηκε στὴ Ζωούπολη ὁ Προσκοπισμός. Και κάθε χρόνο οἱ Ζωουπολίτες ἔχουν τὴ χαρὰ να βλέπουν τὰ παιδιὰ τους — τὸ μέλλον τῆς πατρίδας — να κινούν κατασκηνώση, στρατόπεδο, γυμνάσια κι' ἀντραγαθίματα. Μόνο πού δὲν ξανάκαναν ἀρχηγὸ τὸν κ. Προβοσκίδα.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

